

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

ARNE DAHL

ΤΑ ΜΠΛΟΥΖ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Όλες οι σημειώσεις του βιβλίου ανήκουν στον μεταφραστή.

Ήταν ένα βράδυ στις αρχές του Μάη. Επικρατούσε απόλυτη άπνοια.

Ούτε υποψία ανέμου δεν φυσούσε πάνω από τα νερά του Σάλτχουεν. Η στενόμακρη σημαία του κάστρου πέρα στο Καστέλχολμεν κρεμόταν εντελώς χαλαρή από τον ιστό της. Οι οδοντωτές προσόψεις της Χουέσμπρουν έμοιαζαν με σκηνικό στο βάθος. Ούτε ένα σκίρτημα δεν έβλεπες στις σημαίες κατά μήκος του Σταντσγκόρντεν, ούτε μια δεντροκορφή δεν κουνιόταν πάνω από την οδό Φιελγκάταν, η βλάστηση πάνω στο Μουσεμπάκε ούτε καν τρεμούλιαζε. Και το μόνο που έκανε τα σκοτεινά νερά στο Στενό του Μπεκχόλμ να διαφέρουν από έναν καθρέφτη ήταν κάποιες κινούμενες, ιριδίζουσες αναλαμπές από κατάλοιπα καυσίμων των βαποριών.

Για μια στιγμή το είδωλο του νεαρού άντρα περιτριγυρίστηκε από έναν σχεδόν τέλειο, ομόκεντρο, ιριδίζοντα κύκλο, όπως σε ένα τηλεσκοπικό στόχαστρο, αλλά κατόπιν ο κύκλος διαλύθηκε και γλίστρησε νωχελικά προς τη μεριά της γέφυρας του Μπεκχόλμ, προσλαμβάνοντας άλλες, σταθερά εναλλασσόμενες μορφές. Ο νεαρός άντρας τίναξε από πάνω του τη στιγμιαία ταραχή που τον είχε διαπεράσει και σνίφαρε την πρώτη γραμμούλα.

Έπειτα έγειρε πίσω στο παγκάκι του πάρκου, άπλωσε τα χέρια του στη ράχη από το παγκάκι και σήκωσε το πρόσωπο προς τον καθαρίο ουρανό που σκοτείνιαζε με αξιοσημείωτη ταχύτητα. Περίμενε να νιώσει κάτι: μπα, καμία διαφορά. Μόνον εκείνη η ίδια και γεμάτη αυτοπεποίθηση ηρεμία που είχε διαταραχθεί προ ολίγου. Με ένα προκλητικό χαμόγελο κοίταξε την τράπουλα που ήταν απλω-

μένη εκεί δίπλα του, στο παγκάκι του πάρκου. Ντάμα μπαστούνι. Με την άλλη γραμμούλα έτοιμη.

Τύλιξε το χαρτονόμισμα και έγλειψε τα απομεινάρια της άσπρης σκόνης. Μετά το σήκωσε και το κοίταξε. Χίλιες κορόνες. Ένα σουηδικό χιλιάρικο. Ένας γέρος με γενειάδα. Ο κωλόγερος θα φαινόταν κουρασμένος κατά τους επόμενους μήνες, σίγουρα πράγματα. Τύλιξε τον κωλόγερο και σήκωσε προσεκτικά την ντάμα μπαστούνι. Αισθάνθηκε διπλά θαρραλέος, διπλά δυνατός. Έπειτα από μία μόνον εβδομάδα σε ξένη πόλη, σε ξένη χώρα, να κάθεται στο παγκάκι ενός δημόσιου πάρκου και να σνιφάρεις κοκαΐνη ήταν αναμφισβήτητα πολύ θαρραλέο, αλλά ήταν δυο φορές πιο θαρραλέο όσο υπήρχε ο κίνδυνος να σου πάρει όλη τη σκόνη μια ξαφνική ριπή του ανέμου.

Αν και επικρατούσε απόλυτη άπνοια.

Τώρα πια ήταν απαραίτητες δύο γραμμές για να φτιαχτεί. Το ότι σύντομα θα απαιτούνταν τρεις, και κατόπιν τέσσερις και πέντε, δεν ήταν κάτι το οποίο τον απασχολούσε τούτη τη στιγμή που πλησίαζε τον τυλιγμένο σε σωληνάκι κωλόγερο στα καλούδια της μαύρης κυρίας και κάλυπτε με ένα σνιφάρισμα όλη τη διαδρομή προς τον παράδεισο.

Έτσι έφτασε κι εκεί. Αν και όχι με έναν κρότο, όπως άλλοτε, μ' εκείνη την αίσθηση ενός ροπάλου του μπέιζμπολ κατευθείαν στα δόντια, αλλά αθόρυβα, σαν μια άμεση, ακόρεστη επιθυμία για περισσότερο.

Το φτιάξιμο αναπτυσσόταν αργά αλλά σταθερά και παραμόρφωνε σιγά σιγά το οπτικό του πεδίο από τα πλάγια, του προσέδιδε μια ελαφρή κλίση, δίχως ωστόσο να παράγει ριπές ανέμου. Η πόλη που όλο και σκοτεινίαζε ήταν ακόμη σε κατάσταση νηνεμίας, σχεδόν σαν σε καρτ ποστάλ. Είχαν αρχίσει ν' ανάβουν κάποια φώτα εδώ κι

εκεί στις προσόψεις των σπιτιών, οι δέσμες φωτός από τα αυτοκίνητα γλιστρούσαν αθόρυβα πέρα στο βάθος και η μυρωδιά ήπιας σαπίλας από μια ξαφνιασμένη άνοιξη ενισχύθηκε ξαφνικά κι έγινε μυρωδιά υπονόμου, περιττώματα από κάνα δυο τεράστιες καμηλοπαρδάλεις που εμφανίστηκαν ξαφνικά από πάνω του, συνοδευόμενες από τον παραμορφωμένο ήχο διαπεραστικών παιδικών κραυγών που αντηχούσαν παντού. Σ' αυτόν έτυχαν, σ' αυτόν που μισούσε τα ζώα. Τα ζώα τον φόβιζαν, τα μισούσε από τότε που ήταν ακόμη παιδί. Και τώρα εμφανίζονταν μπροστά του αυτές οι τεράστιες, τερατώδεις, βρόμικες και κραυγαλέες καμηλοπαρδάλεις, σαν σε εφιάλητη. Ένα φευγαλέο προαίσθημα πανικού διέτρεξε το είναι του πριν δει ότι οι καμηλοπαρδάλεις ήταν ένα ζευγάρι μεγάλων γερανών ναυπηγείου και ακούσει ότι οι παιδικές κραυγές προέρχονταν από το γειτονικό πάρκο ψυχαγωγίας που μόλις είχε ανοίξει για τη σεζόν. Χάθηκε επίσης και η δυσωδία από τα περιττώματα των πανύψηλων ζώων και ήταν ξανά ένα μικρό κομμάτι ξαφνιασμένης άνοιξης.

Κι ο χρόνος κύλησε. Πολύς χρόνος. Άγνωστος χρόνος. Ήταν κάπου αλλού. Σε άλλο χρόνο. Στον χρόνο του φτιαξίματος. Σε έναν άγνωστο αρχέγονο χρόνο.

Μέσα του είχε αρχίσει ένα γουργουρητό. Σηκώθηκε και κοίταξε την πόλη σαν να περιεργαζόταν κάτι εχθρικό. *Στοκχόλμη*, σκέφτηκε και σήκωσε το χέρι. *Εσύ, βάνουσα όμορφη μικρογραφία μεγαλούπολης*, σκέφτηκε και έσφιξε το χέρι του γροθιά. *Τόσο εύκολο να κατακτηθείς*, σκέφτηκε και σήκωσε τη γροθιά του προς την πόλη, λες και ήταν ο πρώτος που το έκανε.

Στράφηκε στο σκοτάδι του λυκόφωτος που έπεφτε ακάθεκτο. Το οπτικό του πεδίο την είχε ακόμη την κλίση του, οι ήχοι και οι μυρωδιές συνέχιζαν να διατηρούν μιαν ελαφριά παραμόρφωση.

Κανένας άνθρωπος στην περιοχή. Ούτε έναν δεν είχε δει όση ώρα βρισκόταν εδώ. Κι ωστόσο ένωθε κάποια παρουσία. Αμυδρά, σαν σε αντικατοπτρισμό. Πράγματα που φαίνονταν να γλιστρούν ακριβώς έξω από το οπτικό του πεδίο. Απόδωξε την αίσθηση αυτή. Δεν ήταν πρέπουσα για έναν άνθρωπο που θα κατακτούσε μια πόλη.

Πήρε την ντάμα μπαστούνι από το παγκάκι, την έγλειψε μέχρι που έλαμψε, την έβαλε στη μέσα τσέπη, κοντά στην καρδιά, και χάιδεψε το λεπτό καλοκαιρινό σακάκι, χρώματος ροζ ανοιχτού, στο ύψος του στέρνου. Ξετύλιξε το χιλιάρικο που είχε κολλήσει στο χέρι του στον αλογάριστο χρόνο του φτιαξίματος. Έγλειψε ξανά τα απομεινάρια της λευκής σκόνης και έπειτα έσκισε επιδεικτικά το χιλιάρικο σε μακριές λωρίδες, τις οποίες άφησε να πέσουν στο έδαφος. Έμειναν εκεί κάτω ακίνητες. Επικρατούσε απόλυτη άπνοια.

Όταν άρχισε να κινείται, κροτάλισε. Το συνήθιζε αυτό τώρα τελευταία. Γι' αυτόν ο πλούτος μετρούσε ακόμη ανάλογα με το πάχος της χρυσής καδένας γύρω από τον λαιμό. Ο κόσμος θα άκουγε την επιτυχία του.

Ξαφνιάστηκε που το δρομάκι Βάτουγκρεντ, το όνομα του οποίου συλλάβισε με πολύ κόπο από μέσα του διαβάζοντας την πινακίδα, ήταν εντελώς έρημο. Δεν έβγαιναν οι Σουηδοί τα βράδια; Τότε ήταν που ένωσε πόσο είχε προλάβει να κρυώσει ο καιρός. Και το σκοτάδι να γίνει σκέτη πίσσα. Εντελώς σιωπηλό, επίσης. Ούτε μια παιδική κραυγή από το πάρκο ψυχαγωγίας.

Πόσο είχε παραμείνει εκεί κάτω στο νερό, βυθισμένος στο φτιαξιμό του;

Κάτι σύρθηκε και πέρασε πλάι του, κοντά στα πόδια του. Για μια στιγμή σκέφτηκε ότι μπορεί να ήταν φίδια αυτά που σέρνονταν. Ζώα. Σύντομος τρόμος. Και μετά είδε τι ήταν.

Μικρές λωρίδες από ένα χιλιάρικο.

Κοίταξε γύρω του. Υπήρχαν χήνες πέρα στο Σάλτχουεν. Ο αέρας φύσηξε ψυχρός και διαπέρασε ακόμα και το μέσα του. Τα φίδια του χιλιάρικού συνέχισαν την πορεία τους προς το εσωτερικό του Γιουρκορντστάντεν.

Τότε ήταν που αισθάνθηκε ξανά εκείνη την παράξενη παρουσία. Τίποτα. Τίποτε απολύτως. Κι ωστόσο ήταν εκεί. Ψυχρή παρουσία. Άνεμος παγωμένος που διαπερνούσε την ψυχή. Κι ωστόσο δεν υπήρχε καθόλου. Λες και όλη την ώρα βρισκόταν ακριβώς στο σημείο όπου δεν έφτανε η όραση.

Βγήκε στον μεγάλο δρόμο. Ούτε ένας άνθρωπος. Ούτε ένα όχημα. Τον διέσχισε και χώθηκε μέσα στο δάσος. Το ένοιωθε σαν δάσος. Δέντρα παντού. Και η παρουσία όλο και εντονότερη. Κάπου ακούστηκε μια κουκουβάγια.

Κουκουβάγια; σκέφτηκε. Ζώο, σκέφτηκε.

Και τότε είδε με την άκρη του ματιού μια σκιά που γλίστρησε πίσω από ένα δέντρο. Κι ύστερα άλλη μία.

Έμεινε ακίνητος. Η κουκουβάγια ακούστηκε ξανά. *Αθηνά, σκέφτηκε.* Η αρχαία μυθολογία που είχε εντυπωθεί βαθιά μέσα του από τότε που μεγάλωνε στις φτωχογειτονιές της Αθήνας.

Αθηνά, η θεά της σοφίας. Μινέρβα την είπαν οι Ρωμαίοι σαν την κλέψανε.

Στάθηκε για μια στιγμή και προσπάθησε να μοιάσει στην Αθηνά. Σοφός.

Μα συμβαίνει τώρα αυτό πραγματικά; Μήπως φαντάζομαι αυτές τις σχεδόν ανεπαίσθητες κινήσεις; Και γιατί νιώθω τρόπο; Μήπως δεν έχω βρεθεί πρόσωπο με πρόσωπο με τρελαμένους ναρκομανείς και τους άφησα αναίσθητους με μερικές γρήγορες κινή-

σεις; Είμαι ηγέτης ολόκληρης αυτοκρατορίας. Τι είναι αυτό που με τρομάζει;

Τότε ο τρόμος παίρνει σάρκα και οστά. Κατά κάποιον τρόπο είναι καλύτερα. Όταν σπάζει το κλαδί εκεί πίσω από το έλατο και ο ήχος του καλύπτει ακόμα και τον επιταχυνόμενο άνεμο, εκείνος ξέρει ότι υπάρχουν. Κατά κάποιον τρόπο είναι υπέροχα. Είναι μια επιβεβαίωση. Δεν τους βλέπει, αλλά το βάζει στα πόδια.

Είναι σχεδόν πίσσα το σκοτάδι, και νιώθει σαν να διασχίζει τρέχοντας ένα αρχέγονο δάσος. Τα κλαδιά τον μαστιγώνουν. Και η χοιρή αλυσίδα κροταλίζει ασταμάτητα. Σαν κουδούνα αγελάδας.

Ζώα, σκέφτεται και ορμάει στον δρόμο. Ούτε ένα αυτοκίνητο. Λες και ο κόσμος έπαψε να υπάρχει. Μόνον αυτός και κάποια πλάσματα που δεν μπορεί να κατανοήσει.

Κι άλλο δάσος. Δέντρα παντού. Ο άνεμος που τον διαπερνά σφυρίζοντας. Παγωμένος άνεμος. Και οι σκιές που γλιστρούν παντού σε όλη τη μεθόριο του οπτικού του πεδίου. Αρχέγονα πλάσματα, σκέφτεται, διασχίζει έναν μικρό δρόμο και τρέχει καταπάνω σ' έναν σιδερένιο φράχτη με πυκνό πλέγμα. Ορμάει ν' ανέβει στον φράχτη. Ο φράχτης ταράζεται σύγκορμος. Εκείνος όλο και σκαρφαλώνει. Τα δάχτυλα γλιστρούν. Ήχος κανένας, εκτός από τον άνεμο. Α, ναι: και η κουκουβάγια. Διαπεραστική. Κουκουβάγια με παραμόρφωση. Μια τρομακτική κραυγή που ανταμώνει με τον αμείλικτο άνεμο.

Μια κραυγή αρχέγονη.

Τα μήλα των δαχτύλων του κόβονται και ματώνουν πάνω στην αιχμηρότατη πλέξη του φράχτη. Η παρουσία είναι παντού τώρα. Ένα παιχνίδι σκοτεινότερων σκιών που διασχίζουν το σκοτάδι.

Βγάζει το πιστόλι από τη θήκη στη μασχάλη. Κρεμιέται από τον φράχτη με το ένα χέρι και πυροβολεί με το άλλο. Πυροβολεί προς

όλες τις κατευθύνσεις. Αδιακρίτως. Μάταιοι πυροβολισμοί στο αρχέγονο δάσος. Καμία απάντηση. Καμία αντίδραση. Και οι σκιές να συνεχίζουν να γλιστρούν γύρω του. Αμετάβλητες. Αφοβες. Ακαταμάχητες.

Ψηλαφητά βάζει ξανά το όπλο στη θήκη του, μερικές σφαίρες τού έμειναν, ένα τελευταίο μέτρο προφύλαξης, και η εγγύτητα των σκιών τού δίνει υπεράνθρωπες δυνάμεις, αυτό τουλάχιστον νομίζει ο ίδιος όταν τραβιέται πάνω και προς τα έξω και αδράχνει το αγκαθωτό συρματοπλεγμα που προεξέχει σε λοξή γωνία από την κορυφή του φράχτη.

Υπεράνθρωπες δυνάμεις, σκέφτεται μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο, απαγκιστρώνεται από τα μεταλλικά αγκάθια που έχουν χωθεί στα χέρια του και περνάει από την άλλη πλευρά.

Για να σας δω τώρα, σκέφτεται καθώς πηδάει κάτω στη βλάστηση, στην άλλη πλευρά του φράχτη. Για να σας δω να γλιστράτε κι αποδώ, αν μπορείτε.

Και το κάνουν. Νιώθει την άμεση παρουσία τους. Σηκώνεται πίσω από τους θάμνους, εκεί που είχε πέσει, και βρίσκει να κοιτάζει ένα ζευγάρι λοξά, κιτρινωπά μάτια. Ουρλιάζει με όλη του τη δύναμη. Μυτερά αυτιά προβάλλουν πάνω από τα μάτια, και προς τα κάτω διακρίνει μια σειρά αιχμηρά δόντια. Ένα ζώο, σκέφτεται και πηδάει στο πλάι. Κατευθείαν σ' ένα άλλο, παρόμοιο ζώο. Με τα ίδια λοξά, κιτρινωπά μάτια που βλέπουν έναν εντελώς άλλο κόσμο από αυτόν που ο ίδιος βλέπει. Αρχέγονα μάτια. Κι όταν συνεχίζει να πηδάει μέσα στο δάσος, έχει φτάσει σε μια εποχή πριν από την εποχή των παγετώνων.

Λύκοι, σκέφτεται ξαφνικά. Θεέ μου, λύκοι ήταν; Μα είναι πόλη αυτή εδώ; ουρλιάζει το μέσα του. Πώς διάβολο μπορεί να είναι αυτή εδώ μεγαλούπολη της Ευρώπης;

Κροταλίζει. Ο δρόμος του είναι ένας θορυβώδης αυτοκινητόδρομος ταχείας κυκλοφορίας. Πιάνει τη χοντρή χρυσή καδένα και την κόβει, την πετάει πέρα στη βλάστηση. Απευθείας στη φύση.

Φτάνει σ' έναν τοίχο, όπου γαντζώνεται αμέσως με τα καταματωμένα, πονεμένα ακροδάχτυλά του που στέλνουν κατά κύματα τον πόνο σε όλο του το κορμί, και σαν ορειβάτης σκαρφαλώνει κατευθείαν πάνω στον κάθετο τοίχο, τραβιέται και φτάνει στην κορφή του, περνάει τον φράχτη πάνω από τον κήπο και από κάτω η φύση ολόκληρη μοιάζει τυλιγμένη σε ολισθαίνουσες σκιές, τα δέντρα μοιάζουν να κινούνται, ένα δάσος που πλησιάζει, οι ακίνητοι λύκοι μοιάζουν να συμμετέχουν στη διολίσθηση με όλη την αγεληδόν αρχέγονη αδιαφορία τους. Εκείνος βγάζει το πιστόλι και πυροβολεί τα ζώα, πυροβολεί όλη τη φύση που υποφέρει από σκιές. Τίποτα δεν αλλάζει. Εκτός από το ότι το πιστόλι παθαίνει αφλογιστία. Το πετάει προς τις σκιές. Όλο το οπτικό του πεδίο είναι εκτός λειτουργίας. Δεν βλέπει τι χτύπησε με το όπλο που πέταξε.

Τώρα βρίσκεται σ' έναν δρόμο. Άσφαλτος. Επιτέλους άσφαλτος. Μετά ορμάει σ' ένα πρανές, και από παντού τον κοιτάζουν ζώα, σκοτεινά, αδιάφορα, και έρχονται η δυσωδία και οι ήχοι να γεμίσουν τον άνεμο που σφυρίζει, και εκείνος πασχίζει να βρει ένα όνομα γι' αυτά τα διολισθαίνοντα σκιώδη πλάσματα που τον καταδιώκουν και που δεν φαίνεται να τα παρατούν ποτέ, με τίποτα.

Τα ονόματα καθησυχάζουν.

Θεές της τιμωρίας, σκέφτεται καθώς τρέχει. Γοργόνες, Άρπυιες. Μπα, όχι ακριβώς. Όχι. Μα πώς τις λένε αυτές; Τις θεές της εκδίκησης;

Και ξαφνικά καταλαβαίνει ότι είναι ακριβώς θεές της εκδίκησης. Ότι είναι όντως οι θεές της εκδίκησης, οι φτερωτές, οι ανίκητες αρ-

χέγονες θεότητες. Η γυναικεία εκδίκηση. Αλλά πώς τις λένε; Μέσα στην τρέλα, αναζητά ένα όνομα.

Τα ονόματα καθησυχάζουν.

Τρέχει, τρέχει, αλλά είναι σαν να μη φτάνει πουθενά. Τρέχει πάνω σε κυλιόμενο ιμάντα, τρέχει σε ασφαλτο κολλώδη. Κι αυτές είναι εκεί, παίρνουν σάρκα και οστά, συνεχίζουν να κινούνται γλιστρώντας, αλλά γίνονται σάρκα και οστά. Σώματα. Νομίζει ότι τις βλέπει. Πέφτει. Τον ρίχνουν.

Νιώθει να ανυψώνεται. Σκοτάδι πίσσα. Αρχέγονο σκοτάδι. Ο παγωμένος άνεμος σφυρίζει. Το κορμί του στριφογυρίζει. Ή μήπως δεν στριφογυρίζει; Δεν ξέρει. Ξαφνικά δεν ξέρει τίποτα. Ξαφνικά έγιναν όλα ένα ανώνυμο χάος δίχως δομή καμιά. Το μόνο που κάνει όλο κι όλο είναι να ψάχνει για ένα όνομα. Ένα όνομα μυθολογικών πλασμάτων. Θέλει να ξέρει ποια πλάσματα είναι αυτά που τον σκοτώνουν.

Και βλέπει ένα πρόσωπο. Ίσως είναι ένα το πρόσωπο. Ίσως είναι πολλά. Γυναικεία πρόσωπα. Θεές της εκδίκησης.

Και στριφογυρίζει. Όλα είναι ανάποδα. Βλέπει το φεγγάρι να βγαίνει ανάμεσα από τα πόδια του. Ακούει τα άστρα να ξεσπούν σ' ένα τραγούδι ετών φωτός. Και βλέπει το σκοτάδι να σκοτεινιάζει.

Τώρα βλέπει ένα πρόσωπο. Ανάποδα είναι. Πρόκειται για μια γυναίκα που είναι όλες οι γυναίκες που ο ίδιος έχει βλάψει, βιάσει, κακοποιήσει, εξευτελίσει. Είναι μια γυναίκα που είναι όλες οι γυναίκες που γίνονται ένα ζώο που γίνεται μια γυναίκα που γίνεται ένα ζώο. Ένα μικρό, χαριτωμένο πρόσωπο νυφίτσας που διχάζεται σε τεράστια, δολοφονικά σαγόνια. Και τα σαγόνια αυτά κλείνουν στο πρόσωπό του και νιώθει τα ματωμένα ακροδάχτυλά του να χορεύουν πάνω σε χωμάτινο έδαφος και νιώθει έναν πόνο που ξεπερνάει κάθε ίχνος λογικής, που κάνει του θεριού την επίθεση, του ζώου που

τώρα φεύγει μακριά με το μάγουλό του, να μοιάζει με χάδι. Και δεν καταλαβαίνει τίποτε, απολύτως τίποτε.

Εκτός από το ότι πεθαίνει.

Ότι πεθαίνει από καθαρό πόνο.

Και τότε, με μια ύστατη ώθηση ικανοποίησης, θυμάται το όνομα των σκιωδών χαρακτήρων.

Το χώμα που απορροφάται μέσα στα καταματωμένα ακροδάχτυλα είναι το τελευταίο πράγμα που νιώθει.

Αυτό τον καθησυχάζει.

Ένας έλληνας γκάνγκστερ σε διατεταγμένη αποστολή στη Σιτοκόλμη θα βρεθεί μισοφαγωμένος από τις αρκούδες στον ζωολογικό κήπο. Τι ακριβώς συνέβη στο θύμα; Και πώς κατέληξε εκεί; Οτιώ γυναίκες από την Ανατολική Ευρώπη θα εξαφανιστούν από ένα κέντρο μεταναστών έξω από την πόλη. Ποιες ήταν; Ένας γηραιός κύριος θα βρεθεί κρεμασμένος ανάποδα σ' ένα δέντρο στο εβραϊκό κοιμητήριο. Στο εσωτερικό του καρπού του είναι χαραγμένο ένα νούμερο στρατοπέδου συγκέντρωσης.

Το σκηνικό παίρνει τη μορφή ιστορικού εφιάλτη. Οι διαφορετικές υποθέσεις σιγά σιγά συνδέονται και η ομάδα Άλφα θα κληθεί να δραστηριοποιηθεί σε διαφορετικά σημεία της Ευρώπης αλλά και να αποκαλύψει δυσάρεστες αλήθειες του σουηδικού παρελθόντος...

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΑΛΦΑ

Ίσως ο πιο ταλαντούχος απ' όλους τους σκανδιναβούς συγγραφείς.

Πέτρος Μάρκαρης, *Τα Νέα*

Ένα ορόσημο στην ευρωπαϊκή αστυνομική λογοτεχνία: προκαλεί τη σκέψη, εγείρει ηθικά ζητήματα, είναι πλούσιο και πυκνό σε νοήματα ενώ διαπνέεται από μια μεγαλειώδη αίσθηση χιούμορ.

Die Zeit

ΤΙΜΗ: 7,70€

ISBN 978-618-03-0735-1

9 786180 307351

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80735